

be, bylo svazem a IGMN potlačeno, takže po dlouhé době současně americké hudební historie jsme postřádali provozování i takových autorů, jako jsou Ives a Varèse. Později se svaz a IGMN spojily, a tím přestaly koncerty vůbec. Větime však, že se situace zlepšil, protože jak spo-

lečnost, tak přiroda mají horror vacui.

Vitalita, kterou se vyznačuje současná evropská hudební díla, vychází z aktivity Boulez, Stockhausena, Nona, Maderna, Fousseura, Berla atd., ve vši této aktivitě je skryt moment tradice a kontinuity z minulosti, ať už v hudebních diskusích nebo v jejich organizaci. Kritické si vyutili označovat tuto aktivitu jako powermovskou. Ale přece jenom může v nejlepší případě tento výraz znamenat, že se jedná o hudbu, která je psána po Webernovi, protože se nejedná o něco, co snad bylo napsáno v důsledku Webernova psaní: není zde téměř žádná zvuková melodie; není počítáno žádné úsilí o diskontinuitu - spíše překvapující příjímání těch nejbanálnějších prostředků kontinuity; stoupající nebo klesající lineární pasáže, crescenda a diminuenda, nepostřehnutelné přechody od magnetofonového pásku k orchestru. Pohotovost při vytváření těchto postupů může být získána akademicky. Tato skutečnost se ale bude měnit. Pauly v americké experimentální hudbě a dokonce její/dřívější/připouštění operaci s nahodou vnikají do nové evropské hudby. Pro Evropu to však bude muset učinit: svět je jenom jeden. Dějiny jsou dějiny originálních činů.

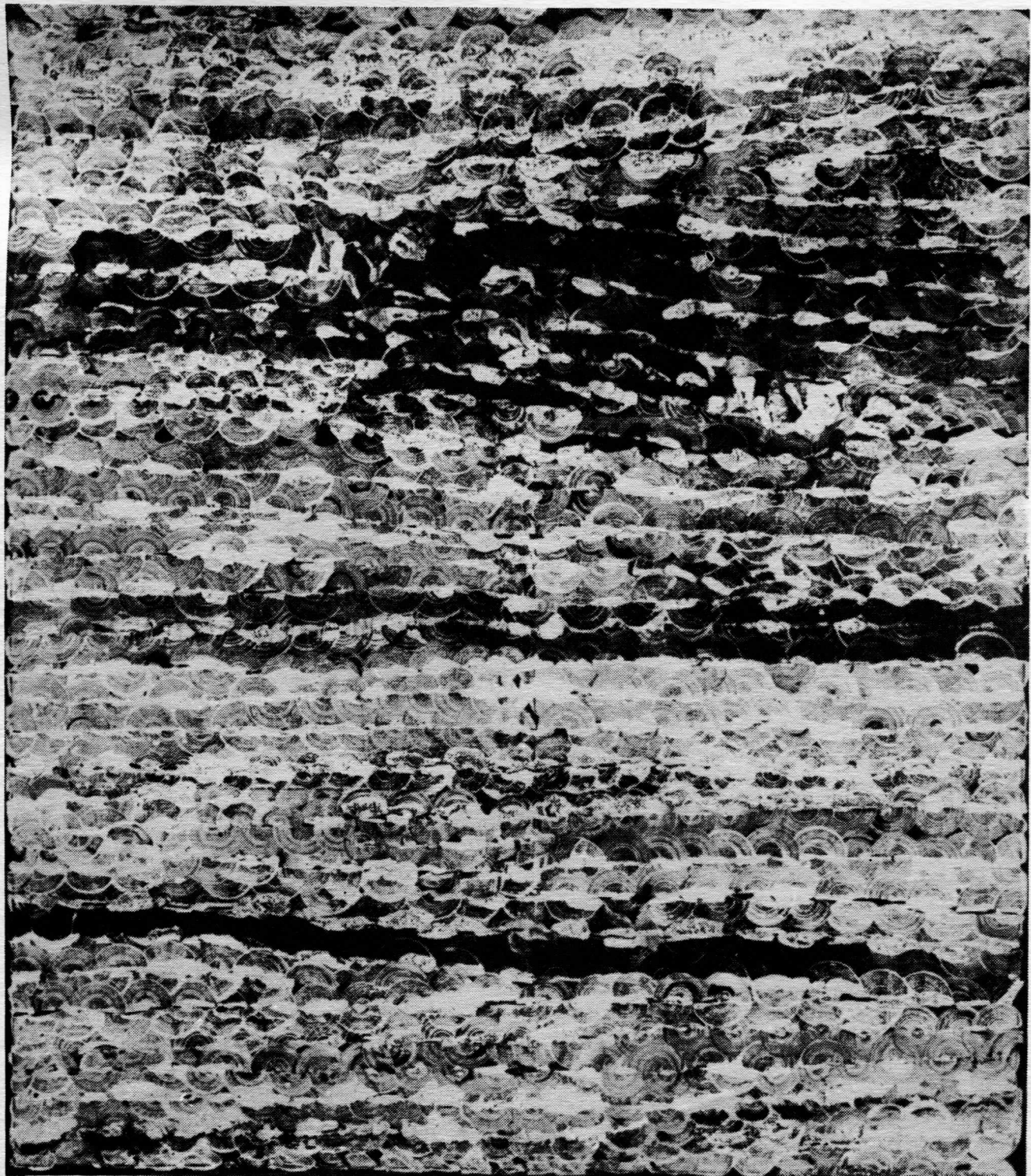
Když Virgil Thomson přednášel v Town Hallu v New Yorku, mluvil o nutnosti originality. Publikum se hned rozčílilo. Proč jsou vlastně lidé zaujati proti originalitě? Jediní se bojí ztráty státu quo. Druzí si uvědomují, podle měho mínění, vlastní neschopnost nějakou mít. Co nemít? Nemít dějiny. Vyskytují se rozličné způsoby originality: některé z nich připouštějí úspěch, krásu a ideje/potádek, vyrazí; chci říci Bach, Beethoven/; jenom jedno není připustné, zůstává neutrální, nechat věci, jak byly. Rozličné způsoby existují všeobecně a přinejmenší člověku dříve či později odpor k umění. Takto originální umělci vystupují podle slov Antonina Artauda jako sténice, které se zaměřují vlastní ochranou a reklamou. A co vlastně propagují? Konečnou /a v nejlepší případě/ něco, co nemá co dělat s tvorem dějin, ale s minulostí: Bach, Beethoven. Je-li to nová představa potádku, pak je to Bach; je-li to nový způsob výrazu, který chytá za srdce, pak je to Beethoven. Tohle však není potřeba originalita; ne každá originalita se připouští a ne každá dělá dějiny. Na lidské pokolení můžeme pohlízet jako na jednu osobu /všechny údy jsou částí téhož těla a konkurují si tak málo jako oko s rukou/ a můžeme snadno vidět, že originalita je potřeba, neboť nic nemutí oko, aby dělalo to, co je přirozené pro ruku. Tak následuje současnost za minulostí a každý odpracuje to, co musí, a nechtěná historicky čin, aby sám

discontinuuje.

Na zadní straně obálky ukázka z partitury
Otto Lueninga: Rorschach Symphonie Sonata

Na přední straně obálky partitura
Rudolfa Komorouse: Chanson

Milan Grygar: Malba dřívkem, email 1966

konfrontace

měsíčník pro soudobou hudbu

experimenta

studie, interview, dokumentace

4/ Ladislav Kupkovič/ Preparované texty

10/ Totální divadlo Branimira Sakače

13/ Akustické kresby a partitury Milana Grygara

19/ Kybernetické kresby Charlese Czuriho

24/ Quax Petra Kotíka

34/ Miloš Štědroň/ Koláž v hudbě

reminiscence

38/ Pierre Boulez/ Alea

49/ John Cage/ Experimentální hudba ve Spojených státech

Řídí Vladimír Lébl. Redaktorka Milena Černohorská, grafická
úprava Milan Grygar. Vydává Svaz českých skladatelů,
romayorem tiskne Supraphon. Rukopisy a předlohy předány
k rozmnožení 15. října 1969. Cena výtisku 4 Kčs

© Svaz českých skladatelů 1969